

- 1 ד"בזאת", שהוא ענין קבלת-עול שבעבודת עבד - כדאיתא ב'זהר'⁴⁴ על הפסוק⁴⁵ "בזאת יבוא אהרן גו'",
 2 "דא תרעא לאעלאה" - אזי "יתהלל המתהלל" גם "בחכמתו . . בגבורתו . . בעשרו".
- 3 ועל-דרך האמור לעיל שכאשר ישנו הענין דעבודת עבד, אזי גם הבחינה של בן היא בתכלית העילוי.
 4 ז. ועל-פי האמור לעיל, יש לבאר הקשר והשייכות בין הענין ד"בניסן נברא העולם" והענין ד"מים
 5 רבים לא יוכלו לכבות את האהבה", שלמדים מהפסוקים שבקאפיטל הנ"ל:
 6 ענינו של חודש ניסן הוא העבודה דבחינת בן דוקא, שזהו ענין עבודת הצדיקים - שזהו מה שמושרש
 7 בפנימיות הכוונה, וכנזכר לעיל (במאמר⁴⁶) בענין "במי נמלך בנשמותיהם של צדיקים"⁴⁷.
- 8 ועד כדי כך, שגם בנוגע לבריאת העולם, הנה מה ש"בניסן נברא העולם" הרי זה כפי שהעולם הוא
 9 מצד בחינת "כי חפץ חסד הוא"⁴⁸, וכפי שהעולם הוא בעת שנמלך אודותיו בנשמותיהם של צדיקים.
 10 וזוהי גם הסיבה לכך ש"מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה" - כי כללות ענין קדימת עולם התהו
 11 לעולם התיקון, שמצד זה נעשה ה"שאון ימים", הרי זה רק בדרגא ששייכת לעולמות כפי שהם באופן
 12 של מיצר והגבלה כו', שזהו כפי "שבתשרי נברא העולם"⁴⁵; אבל כאשר מדובר אודות בריאת העולם כפי
 13 שהיא מצד ניסן, היינו, כפי שהעולם הוא מצד "כי חפץ חסד הוא", ומצד ההמלכה בנשמותיהם של
 14 צדיקים - אזי נרגשת מעלת הבן, שזהו ענינם של נשמות ישראל כפי שמושרשים בעצמותו ית', שלכן
 15 "ואוהב את יעקב" דוקא.
- 16 ח. על-פי-זה יובן גם מה שמפרש רש"י⁴⁹ על הפסוק⁴⁴ "יתרועעו אף ישירו", "בניסן כשיגיע זמן
 17 הקציר והתבואה בקשים שלה, והרוח מנשבת והן נוקשים זו על זו, נשמע הקול, ונראות כמשוררות":
 18 לכאורה אינו מובן: מדוע נעשית השירה דוקא על-ידי-זה ש"הן נוקשים זו על זו", ולא על-ידי כל
 19 אחד בפני עצמו?
- 20 אך הענין הוא - על-פי הידוע בענין ההפרש בין תהו לתיקון⁵⁰, שבתהו היו ענפין מתפרדין, שכל
 21 אחד היה אומר "אנא אמלוך", מבלי לתת מקום לזולתו; לא זו בלבד שלא היה סובל את זולתו, אלא
 22 עוד זאת, שהזולת אינו במציאות אצלו כלל. מה-שאינ-כן בעולם התיקון ישנו ענין של התכללות, והיינו,
 23 שלא זו בלבד שמכיר בכך שישנה גם מציאותו של הזולת, אלא עוד זאת, שסובל את הזולת ומשפיע לו
 24 כו', ועד שנרגש אצלו שהשלימות שלו היא דוקא על-ידי הזולת.
- 25 ומזה מובן גם בנוגע לשירת הקשים:
 26 ובהקדמה - שעל-פי נגלה, הרי זה רק באופן ש"נראות כמשוררות", כלשון רש"י, אבל על-פי פנימיות
 27 התורה, הרי זה ענין של שירה ממש, כפשטות לשון הכתוב: "אף ישירו".
- 28 וענין שירת הקשים באופן ש"הן נוקשים זו על זו" דוקא, הוא - שכל אחד מרגיש שבהיותו בפני
 29 עצמו אין לו שלימות, אלא דוקא על-ידי ההתכללות עם זולתו, "יתרועעו", אזי "אף ישירו".
- 30 וענין זה קשור עם כללות ענין השירה, שהוא ענין הביטול במציאות, כמבואר ב'לקוטי-תורה'⁵¹ בענין
 31 שירת המלאכים. והרי ענין הביטול קשור עם ענין ההתכללות - שלעצמו אינו מציאות, וכדי שיהיה
 32 בבחינת מציאות, הרי זה על-ידי הזולת דוקא.
- 33 וזהו ההמשך של הפסוק "לבשו כרים הצאן גו' יתרועעו אף ישירו" עם הפסוק "משביח שאון ימים
 34 גו'":
- 35 "ימים" - הוא ענין ה'תהו', ומצד קדימת ה'תהו' לתיקון נעשה "שאון ימים", שזהו ענין ה'מים רבים"
 36 שרוצים לכבות חסד-שלום את האהבה.

(49) ר"ה ח, א.

(44) ראה סה"מ תרפ"ט ס"ע 122. וש"נ.

(50) ראה ספר הלקוטים (דא"ח להצ"צ) ערך תהו, תיקון (ס"ע

(45) אחרי טו, ג.

י"ד ואילך). וש"נ.

(46) בסופו (תורת מנחם - התועודיות חמ"ו ע' 243).

(51) ברכה צח, א ואילך.

(47) ב"ר פ"ח, ז. רות רבה פ"ב, ג.

(48) מיכה ז, יח.